

Ὁρκος τῶν Ὑπουργικῶν
μ' ἓνα ὕφος τραγικόν.

Οὐ τὴν τιμὴν τοῦ κόμματος ποτὲ κατασχυνῶ
κι' ὑπὲρ αὐτῆς μετὰ πολλῶν καὶ μόνος ἀμυνῶ,
οὐδὲ τὸν παραστάτην μου στιγμὴν ἐγκαταλείψω
κι' ἔπερ αὐτοῦ τὰς ὥρας μου ἀπάσας κατατρίψω
κι' ἐξάλλως ἀναβήσομαι τὸ βῆμα τῆς βουλῆς
καὶ ρητορεύσω εὐθαρσῶς μεθ' ὅλης τῆς χολῆς.

Ἦν δέ τις τῆς ἀριστερᾶς ἀγρίως ἐκμανῆ
κι' ἀντεπεξέβλεθ' ἐμοῦ ἐν σθενερᾷ φωνῇ,
ὡς λέων τις βρονχώμενος εἰς τοῦτον ἐπιπέσω
καὶ μετ' αὐτοῦ μαχέσομαι καὶ κρατερῶς παλαίσω,
οὐ μὴν καὶ κόνδυλον βαρὺν τῇ παρεῖδ' ἐντρίψω,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ τοῦ τῆς πασσαλείψω.

Κι' ὑπὲρ τὸ μέτωπον αὐτοῦ τὴν ράβδον μου ὑψώσω,
οὐχ ἦσσαν καὶ τὰ νῶτ' αὐτοῦ βαρέως μαστιγώσω
καὶ τύψω καὶ τυφθήσομαι καὶ λάκτισμ' ἀνταλλάξω
κι' ἐμπτύσω κι' ἐμπυσηθήσομαι καὶ νίκην ἀλαλάξω
καὶ γδοῦπος ἀκουσθήσεται καὶ πάταγος πολὺς
καὶ πάλιν ἀναβήσομαι τὸ βῆμα τῆς βουλῆς.

Κι' ἐν τῇ βουλῇ παραμενῶ δι' ὅλης τῆς νυκτός,
ἐνῶ οἱ πάντες ἄφωνοι καθεδούσιν ἐκτός
καὶ ἀγρυπνήσω μεριμνῶν ὑπὲρ τῆς ἀπαρτίας
καὶ μόχθους ὑποστήσομαι καὶ τῆς γαστροῦ νηστείας
κι' οὐ μὴ ἐπέλθω ἐκ βουλῆς πολλὰ ψελλίζων ἔπη,
πρὶν ἢ προσέλθ' ἢ χαραυγῆ κι' ἀκούσω τὸ σαλέπι.

Κι' ἀγωνιοῦμαι ἀγρυπνος μεθ' ὅλων τῶν πλησίον
ὑπὲρ θηκῶν καὶ ἱερῶν καὶ πάντων τῶν δόσιων
κι' εἰ κάματος βαρύνει με ἐκ τόσης παννυχίδος,
πλὴν μέριμνά μου ἔσεται ἡ τάλαινα πατρίς
καὶ οὐλω ἀπαρνήσομαι τὸν πρῶτον τῆς μερίδος,
εἰ κι' ὁ ἀλέκτωρ τῆς νυκτός φωνήσῃ δὶς καὶ τρίς.

Καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννησιν οὐδόλως ἑορτάσω,
οὐδ' εἰς τὸν οἶκον τὸν ἐμὸν εὐθύμως ἐστίασω,
ἐγκαταλείψω δὲ γονεῖς καὶ παῖδας καὶ ἀλόχους
καὶ πάντας τῆς ἐστίας μου τοὺς προσφιλεῖς μετόχους,
ἀρῶ δ' ἐπ' ὤμων τὸν σταυρὸν ὡς Σίμων Κυρηναῖος
καὶ τῷ κλεινῷ Πρωθυπουργῷ παρέσομαι γενναίως.

Οὐχ ἦσσαν ἐπιλήσομαι παντοίων ἡδονῶν
κι' ἀνακινήσω θάλασσαν καὶ γῆν καὶ οὐρανόν,
ὅπως ἐπιχορήγησις τῷ Σπάρταλῃ δοθῆ
καὶ οὕτω πως ὁ Γόρδιος διὰ παντός λυθῆ
κι' ἀγρίως βρουχηθήσομαι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μόνον
καὶ μέχρι διαρρήξεως ἐντέρον καὶ πνευμόνων.

Κι' ἀμνήμων πάσης ἔσομαι τροφῆς πεφλημένης
καὶ δὴ στεφανωθήσομαι σὺν τοῖς μαχεσαμένοις,
εἰ δ' ἐκποδὸν ποιήσομαι τὸν ὄρκον τουτονί,
βαρεῖα ἔστω δι' ἐμὲ τοῦ νόμου ἢ ποινῆ,
πρὸς δόξαν καὶ αἰδίων τοῦ κόμματος τιμῆν...
Ἱστορες τούτων εἰ θεοί... τρίς γένοιτο... ἀμήν.

Ὁρκος τῶν ἀριστερῶν
μὲ τὸν τόνον κλαυθμηρόν.

Οὐ τὴν τιμὴν τοῦ κόμματος ποτὲ κατασχυνῶ
κι' ὑπὲρ αὐτῆς μετὰ πολλῶν καὶ μόνος ἀμυνῶ
καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Σπάρταλη κατάρας ἐξεμέσω
κι' εἰς πάντα ἐκ τῆς δεξιᾶς ραγδαῖος ἐπιπέσω,
οὐ μὴν γε καὶ πολὺκροτον ἐξάξω, σὺν τοῖς ἄλλοις
καὶ νικηφόρος ἐξελθεῖν πειράσομ' ἐκ τῆς πάλης.

Οὐ πλείονος ποιήσομαι τοῦ ἀρχηγοῦ μηδὲν
καὶ προκρινῶ κἀγὼ φαγεῖν νερόβραστον φιδέν,
ἢ λάχανα ἢ θριδάκας ἢ ρέπανον ξηρόν
καὶ πάσχειν καὶ βουλιμιᾶν ἐπὶ πολὺν καιρόν,
ἢ τὸν κλεινὸν ἡμέτερον ποτὲ καταλιπεῖν
καὶ λόγον ὑπὲρ Σπάρταλη ἐλάχιστον εἰπεῖν.

Καὶ τὰ κρανία τῶν αἰσχρῶν Τρικουπικῶν πατάξω,
εἰς δὲ τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν σιρωμνήν μου ἄξω
καὶ καθεδυθήσω ἐν αὐτῷ ὠχρός τε καὶ ριγῶν
ὡς οὐ ὁ νέος περανθῆ τοῦ Σπάρταλη ἀγών
καὶ συστελῶ τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἀσθενοῦς σαρκὸς
μακρὰν καὶ τῆς ἀλόχου μου καὶ πάσης γυναικός.

Κι' ἀποτινάξω τὴν αἰδῶ καὶ πάντα χαλινόν
κι' ἐπὶ στιγμὴν οὐ παύσομαι τὴν ράβδον μου κινῶν
καὶ πᾶσαν τρίχα μου συρῶ καὶ καθοδοῦμαι μόνος
ἐγγύτατα τοῦ ποταμοῦ τῆς πόλει Βαβυλώνας
καὶ ἀναμνησκόμενος τῆς τόσης βουλιμίας
θρηνήσω τοὺς ἀριστεροὺς ὡς ὁ Ἰερεμίας.

Καὶ ἀναστρέψω ἐξαλλος τῶν ὀφθαλμῶν τὰς κόρας
καὶ περὶ χόρτου καὶ κριθῆς λαλήσω ἐπὶ ὥρας
καὶ κώλυμα γενήσομαι αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις,
εὐρίσκων δόλον ἐν παντί καὶ φαύλην προδοσίαν
καὶ οὐκ ἔασω πώποτε τεχάσμασι παντοίοις
ὑπεισελθεῖν τοὺς δεξιούς εἰς τὴν Ἡμερησίαν.

Καὶ παρ' αὐτῶν αἰτήσομαι τοῦ Κεντρικοῦ τὰ κλειθρα
καὶ γαυριῶν ὀγκώσομαι καθάπερ μπουρμπουλήθρα
κι' ὡς οἶον τε μακρότερον τὸν λόγον καταστήσω,
ὅποτε δὲ βουλευθῆται τοῦ ἔθνους ἢ βουλή,
οὐδὲ οὐρήσω πώποτε, οὐδὲ ἀποπατήσω
καὶ ἂν ἐκτός ἀπόλυτος ἀνάγκη μὲ καλῆ.

Ἦν δέ καὶ τῆς βουλῆς ἐκτός μικρὸν ἐνδιατρίψω,
οὐ τὸ ἐμὸν ἐδώλιον κενὸν ἐμοῦ μενεῖ,
ἀλλὰ ἐπιχιτώνιον εἰς τοῦτο καταλείψω,
ἵνα ἡ παρουσία μου ἐν τούτῳ ἐκφανῆ
καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν συναγρυπνήσω νῆστις,
ὡς ὅτου τούμπαιν ἐκβῆ τῶν δεξιῶν ἢ πίστις.

Τοιαῦτα μὲν ποιήσομαι σοφὰ πρὸς τὸ παρὸν
καὶ ἄλλα δὲ βουλευσομαι εἰς μέλλοντα καιρόν,
ἐφ' ὅσον δ' οὐχ ὀρῶ μεστήν καὶ τὴν ἐμὴν γαστέρα
ὁ διάβολος τῶν δεξιῶν θὰ πέρνη τὸν πατέρα
κι' οὐδὲ τόγκᾶσθαι παύσομαι καὶ τὸ ἐπιτιμῆν...
Ἱστορες τούτων οἱ θεοί καὶ ὦχ! ἀμάν, ἀμάν!